

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 8 липня, 1968

В АМЕРИЦІ

КАНАДСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР міністрів П'єр Е. Л'Потт **ТРУДО** найменував новий кабінет міністрів, до якого ввійшло 8 нових осіб. Прем'єр Трудо найменував тимчасовий кабінет 20-го квітня, коли перейняв владу від попереднього прем'єра Лестера Б. Пірсона. Виграш вибори 25-го червня, Трудо найменував постійний кабінет, який складається з 29-ох осіб. 6 міністрів залишилися на своїх місцях, 15 міністрів дістали інші портфелі, а 8 членів кабінету ввійшли до уряду, як нові особи. Лідером уряду в Сенаті є Пол Мартін, міністер закордонних справ, Мітчелл Шарп, Джан Сорнер — головний прокуратор, 6-го липня головний губернатор Канади Роналд Мінчер відобраз присягу від членів кабінету прем'єра Трудо.

РОМНІ МОЖЛИВИЙ КАНДИДАТ на віце-президента, коли номінацію здобуде колишній віце-президент Річард М. Ніксон. Співробітники мішигенського губернатора повідомили, що він прийняв би номінацію на кандидата на віце-президента, коли б йому її запропонував Ніксон. В політичних колах гадають, що малоправдоподібно, щоб Рокфеллер пропонував Ромні пост віце-президента. Рокфеллер і Ромні мають майже такі самі програми, і вони не доповнювалися б, будучи на одному списку. Ніксон мав би добре доповнення в особі ліберального мішигенського губернатора, Рокфеллер підтримував кандидатуру Ромні і одночасно заявляв, що прийняв би кандидатуру, коли б його найменував.

ГОМФРІ ДОМАГАЄТЬСЯ, ЩОБ ВІДБУЛИСЯ публічні переслухання та форуми в різних місцевостях, на яких обговорювали б демократичну виборчу платформу 1968-го року. В цій справі Гомфрі написав листа до голови Комітету Виборчої Платформи конгресмена з Луїзіани Гейла Боггса. Досяг не було таких переслухань і форумів, бо виборчу платформу укладали на зборах комітету, які відбулися безпосередньо перед Конвенцією й то в місті, де Конвенція відбулася. Прихильники Гомфрі вірять, що Гомфрі здобуде номінацію, але вони хочуть, щоб Конвенція була відкрита, бо сенатор МекКарті твердить, що все вже так підготовано, щоб Гомфрі здобув номінацію, і сама Конвенція буде тільки комедією.

КОНГРЕСМЕН МЕЛВІН ЛЕРД ОБРАХУВАВ, що Ніксонів до номінації бракує тільки 39 голосів, щоб здобути перемогу в першому голосуванні. Конгресмен Лерд є головою Палати Республіканської Конференції і делегатом на Республіканську Номінаційну Конвенцію. Він твердить, що Рокфеллер не має можливості здобути номінацію. На його думку деякі делегати на Конвенцію, які були прихильні до Рокфеллера, змінили свою думку після того, як Рокфеллер заатакував Ніксона під час виборчої кампанії, а не Джансона і Гомфрі. Лерд пропонує, щоб Ніксон взяв собі на кандидата на віце-президента колишнього секретаря здоров'я Джана В. Гардіна.

В ЧЕРВНІ ч.р. **ЧОТИРИ** АВТОВИ корпорації продали рекордно високе число авто — 781,052, а в червні минулого року — 780,151. Число щоденно проданих авто в червні ч.р. перевищило червене число з домі найліпшого для продажу авто 1965-го року, коли щоденно продавали по 31,044 авто, а цього року щоденне число проданих авто в місцях червоні виросло до 31,242. Корпорація Дженерал Моторс продала в червні 418,892 авто. Форд — 197,798, Крайслер — 139,716 і Американ Моторс — 24,646.

У СВІТІ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОН У ТАНТ ВІДБІВ у Парижі розмови з новим французьким міністром закордонних справ Мішелем Дебре та з головами американської і північно-в'єтнамської делегації на Паризькій конференції про В'єтнам. Про зміст тих розмов нічого не оприлюднено. 11-те з черги засідання Паризької конференції в минулу середу знову не дало ніяких позитивних вислідів.

НОВИЙ АМБАСАДОР ЗСА В ОН ДЖОРДЖ БОЛІ ВІДЛІТАВ в минулу суботу до 8-ох столиць Західної Європи, Середньої Азії і Далекého Сходу, щоб познайомитися на місці з проблемами тих країн.

СНІПЕТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ГАМАЛЬ АБДЕЛЬ НАСЕР ПЕРЕБІВАС тепер в СРСР. Він перервав довгі наради з керівною "трійкою" Кремлю — Брежнєвим, Косігінін і Підгорним — які заперили йому, що СРСР далі підтримує Єгипет та арабський світ проти Ізраїлю. Єгипет буди-то схильний погодитися на виселення міжнародного війська ОН на півострів Синай, якщо Ізраїль евакуйовує біт ОН.

СССР І ПІВ. В'ЄТНАМ ПІДПИСАЛИ в Москві новий договір про військову й економічну допомогу для Північного В'єтнаму та про "культурний обмін". Північно-в'єтнамська делегація перебувала в Москві від 24 червня до 4 липня. Про подробиці нічого не сказано.

З КЕСАНО В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЕВАКУОВАНО останнього воїна тамашньої американської залози. Кесані переживав перетраву був ворожою облогою від 21 січня до 7 квітня ч.р., коли-то уфортіфікованого табору. Тепер американці знищили всі бункри й укріплення та самі залишили той табір.

У БІЯХ ВІМРАЄ ШТИЖНЯ ПО 3.000 ОСІБ з го лоду. Біяфара — це колишня Східна провінція Нігерії, яка відірвалася від Нігерії і проголосила себе окремою республікою, внаслідок чого вибухла там затяжна громадянська війна. Війська центрального уряду Нігерії блокують Біяфру і не допускають туди харчів з закордону. В минулу суботу розбився літак на службі Міжнародного Червоного Хреста, який вилетів з Португалії до Біяфри; агнули 4 особи і знищився весь транспорт ліків і харчів.

У В'ЄТНАМІ В ЛОНДОНІ розмовляв адвокат Артур Гейнес з Алабами з перебуваючим там Джеймсом Ерлом Ресм, що його мають видати Америці, де його судитимуть за вбивство д-ра Мартіна Лютера Кінга. Цей адвокат сердився, коли журналісти наполягали на ньому, щоб він відповів, відклав Ресм матиме гроші на повернення йому, тому адвокати, кошта вже другої подорожі літаком до Лондону та за судову оборону.

ДАНІЯ СПРТИВІЛАСЯ, щоб ЗСА переводили з Гренландії ракетні дослідження щодо атмосферичних впливів на ракети в далекій півночі. Гренландія знаходиться під суверенітетом Данії, 40.000 мешканців Гренландії були сильно стурбовані, коли в цьому році розбився над її територією озброєний атомовий зброя супер-бомбовик Б-52.

УКРАЇНЦІ ЕДМОНТОНУ ЕНТУЗІАЗИСТИЧНО ВІТАЛИ ВЕРХОВНОГО АРХІЄПІСКОПА КАРДИНАЛА ІОСИФА; УКРАЇНЦІ ЗСА НАПЕРЕДОДНІ ДОВГОЖДАНІХ ВІДВІДИН

ПЕРВОІСАРХ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ОДУШЕВЛЕНИЙ ДОРОБКОМ
ТА СЕРДЕЧНІСТЮ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ

Едмонтон. (М. Хом'як). — Зкінцем попереднього тижня, від 29 червня до 1-го липня ч.р. Едмонтон був тлом і місцем надзвичайного ентузіазму та справжнього підйому, як велика місцева Українська Громада вітала і гостила Первоісарах Української Католицької Церкви, Верховного Архiepіскапа Кардинала Іосифа Сліпого.

Українська спільнота в Канаді переживала найбільше зрушення за весь час свого існування в цій країні. Приїзд Верховного Архiepіскапа і Кардинала Іосифа Сліпого перемінював не тільки в вельетський тріумфальний віїзд Найдостойнішого Гостя, але й струну основно українську людину. Нюдин нарід не стелив своїх сердець у стій своїх найбільших героїв і не співав таких похвальних гимнів подяки Творцеві неба і землі з глибини душі, як це діється на наших очах з приводу відвідин нашого Ісуповідника за віру Христову й український народ, що його були приречені на загалу. Торонто-Вінніпег — Едмонтон — це тільки вступ, це тільки уverture до героїчної симфонії, що її з найбільшим захопленням виконують пошито українці Канади, бо серед них Кардинал. Своєю милосердною динамічністю, своїм глибинним струмом цілої істоти української людини, полюбив вона всіх українців у вільному світі, де тільки ступить нога цього великого воїна Христа і його поблагословить його святительська рука. Кожний з нас дивиться на його Блаженство, як „на якийсь світлячок небесний“, що розпалося до грані всю істоту і заставляє кожного з нас імперативно здійснювати „єдність і братоловбю“ як першу передумову нашого дальшого росту в глибину, висоту і широчину та всебічної допомоги Страдальній Матері України. Цеж бо не обхідна передумова. Поява його Блаженства між нами являється „видимим оправданням“ наших задумів сподівань і наших надій на перемогу Любви, Правди і Справедливості. І тому IX Конгрес Українців Католиків Канади, що відбувся в Едмонтоні в днях 28-29 червня до 1 липня 1968 р. являється тільки історичним тлом, очим „червоним килимом“, що його постелили українці Канади під стопи незламного Ісуповідника, який став уже давно символом „непоборності Христо-вої Церкви силами ада“ та символом нездоланої України.

„Він в ім'я Господнє — це ми знаємо і відчуваємо — приходить до нас, як голова всієї Української Церкви, і другого, іншого нам не шукати і не ждати“ — ядерно і найбільш пророческо підкреслив духовний асистент централі українців католиків едмонтонської спархії о. Юрій Ковальський, напередодні приїзду нашого Первоісарах („У. Вісті“ з 27 червня 1968, ч. 26, Р. XI). Тому всі Владики Української Католицької Церкви в Канаді під проводом митрополита Кир Максиміа зверталися увесь час з заявами до його Блаженства як свого майбутнього Патріарха. Тому делегати й учасники IX Конгресу Українців Католиків Канади вважають концем і згідно з рішенням II Ватиканського Собору про Східні Церкви — створення Київсько-Галицької Патріархії як завершення живучості Української Помісної Церкви та скликання її Синоду — сказано в одній з резолюцій Конгресу. І тому IX Конгрес вислав до Св. Отця, Папи Павла VI телеграму з подякою за батьківську прихильність Апостольського Престолу, зокрема особи Вашої Святості, виявленої протягом нашої історії і яку Ви останню показали українським синам бажанням, щоб наш Верховний Архiepіскап і кардинал Іосиф Сліпий віддавав нашу Церкву і народ у Канаді. „Ми просимо Вашу Святість оживити наші надії, підтвердити і зміцнити наші рішення, нашу готовність працювати для консолідації нашої Церкви і нашого українського народу підвищуючи Київсько-Галицьке Верховне Архiepіскапство до гідності патріаршого престолу“.

Приїзд Архiepіска

В п'ятницю 28 червня ч.р. поплудні шлях на лето-вище в Ніксіу біля Едмонтону був так оживлений, що хто свосчасно не виїхав з Едмонтону, припинився на зустріч з Найдостойнішим Гостем. Точно о год 5.20 приземлився літак з Вінніпегу і з нього появилася за декілька хвилин висока постасть Верховного Архiepіскапа і кардинала Іосифа Сліпого в білому клобуці митрополита і з посохом у руці, в товаристві митрополита (Закінчення на стор. 3-ій)

До Світової Ради Церков приймуть, мабуть, також Католицьку Церкву

Упсала, Швеція. — В кій столиці надалася туди обширного листа. Роберто Туччі, монах Чина Ісуповід, редактор римського журналу „Світа Католика“ поручав у своїй промові прийняття до Світової Ради Церков також Католицької Церкви, щоб алегитимі й по-жвавити дискусію про єдність всіх християнських віровізань. Названий духовник твердив, що головною проблемою такого з'єднання не є догматичні різниці, як ось зверхність Папи, а психологічне підложжя та справи практичного значення. Генеральний секретар Світової Ради Церков д-р Юджин Карсон Блейк по-ставився прихильно до можливості участі Католицької Церкви в Світової Раді Церков.

„Приїзд Верховного Архiepіскапа — це найбільша подія для українців в Америці“ — заявив Митрополит Амвросій

Філадельфія, Па. (МК). — „Приїзд Верховного Архiepіскапа Кир Іосифа до Америки буде однією з найбільших подій, яку будь-коли переживали українці в ЗСА“ — заявив Митрополит Амвросій Сенишин, промовляючи до членів Екзекутивного Комітету для Привітання Блаженнішого Верховного Архiepіскапа Кардинала Іосифа. „Я буду вдячний, якщо в працю Комітету включиться якнайбільше охотників і буде стовідсоткова співпраця всього громадянства. Це не тільки обов'язок, але й великий привілей мати змогу привітати нашого Верховного Архiepіскапа, який довгі роки карався за Церкву й наш народ“ — казав Владика під час другого засідання згаданого Комітету, в середу, 3-го липня цього року.

Відкривши молитовно засідання о год 7-ій веч. в залі Митрополітської палати, Митрополит Амвросій передав провід голові Екзекутивного Митрополітського Комітету о. сов. Головінському, після чого ділові справи зreferував п. Ігнат Білінський. Владика живо цікавився подробицями вже проробленої праці й подавав власні пропозиції. У ході дискусії, що вив'язувалася кожноразом при обговорюванні різних справ, Владика Амвросій повідомив, що з огляду на недостатку часу й компетенції дати Верховному Архiepіскапу можливість відпочити після подорожі, рішенням Митрополітського Комітету встановлено, що в новому Соборі Непорочно Зачатої Богоматері, на неділю, 21-го липня ч.р. о 4 год.

Владика далі повідомив, що подробиці програми побуду Блаженнішого Верховного Архiepіскапа Кардинала Іосифа в Америці, про що була розмова минулого тижня (29-30 червня ч.р.) в Едмонтоні, Альберта, що повністю не встановлені, бо для цього ще не було доволі бажання, щоб у врочистостях, зв'язаних з візитою Верховного Архiepіскапа, масову участь взяли молоді та вірні не тільки з Філадельфії, але й ближчих та дальших околиць, і висловив радість, що зорганізована українська громада з запалом та ентузіазмом включилася в підготову привітання Найдостойнішого Гостя.

Під час засідання були створені різні Комісії: Бенкетова (голова: о. шамб. В. Лостик), Нічлігово-транспортна (голова: д-р І. Скальчук), Пор'ядкової Служби (голова: інж. В. Зиборський), Декораційної (місці Ю. К. Ястремський, Хр. Дехнат в співпраці з іншими місцями), Координації молоді (д-р Р. Максимович та Б. Лукевич), Продаж жетонів (голова: п-і Ст. Воячак). В імені Пресової Комісії згадував ред. М.В. Доліницький. Комісія Прихильних зв'язків буде в заряді Митрополіта.

Завдання кожної Комісії обмірковано в подробицях і до праці в них можуть приступити через Відділ УККА ті, що бажать причинитися до звеличення Верховного Архiepіскапа. Кожна з Комісій має випрацювати подробиці своєї діяльності й про це звітувати на наступному засіданні Екзекутивного Комітету, в середу, 10 липня ч.р.

Однією з точок, що була ширше обговорена, була справа транспортування громадян з провінційних парохій. Цією справою мають зайнятися о. парохії й подбати про автобуси. Заплановано також звернутися з закликом до шкільної молоді (від четвертої класи вгору), щоб вона взяла масову участь в Торжественній Божественній Архiepіскапській Літургії на стадіоні „Спектрум“, в неділю, 21 липня ч.р., в год 11-ій перед полуднем, як теж подбати, щоб молоді, комбатантські та інші організації прибули на врочистість в односторонь та з прапорами. Квитки на бенкет в ціні 25 доларів від особи можна замовляти або через о. парохії, або в Відділі УККА. У всіх справах, зв'язаних з приїздом Верховного Архiepіскапа до Америки, від понеділка, 8 липня ч.р., можна звертатися на число телефону WA 3 — 5362.

„Дар Любви“ слід вислати до Митрополітської Канцелярії (815 Н. Френклін вул., Філадельфія, Па., 1922) з допискою „Фонд Кардинала Іосифа“, а привітальні поодинокі жертводавці, як і назви організацій — жертводавців, будуть передані Верховному Архiepіскапові.

Українці Нью Йорку приготуються до зустрічі Верховного Архiepіскапа

Нью Йорк. — Українці цієї святої метрополії з великою увагою й наполегливістю приготуються до зустрічі й привітання Верховного Архiepіскапа Кардинала Іосифа під час вже недалеких його перших відвідин. Тісно співпрацюючи з Громадським Комітетом Стемфордської Діцезії, покликаною для тієї ж цілі Стемфордським Владикою Іосифом Шмондоком, місцевий Об'єднаний Комітет Американсько-Українських Організацій, що його очолює д-р Р. Гугленіч, скликає у вівторок, 9-го липня ч.р. о год 8-ій ввечері в Народному Домі чергові наради представників громадських організації та установ для дальшого обміркування програми відвідин і привітань. Цей же Комітет рівночасно інформув, що в середу, 10-го липня о год 7.30 ввечері в залі УНДому відбудеться перша проба об'єднаних хорів метрополії Нью Йорку і Нью Джерзі з участю хорів: „Думка“, хору ім. Митрополита Шенітського та всіх церковних хорів: церкви св. Юра, церкви св. Духа і церкви св. Миколи (Бруклін), церкви св. Хреста (Асторія), церкви св. Покрови (Бронкс і Озон Парк) та церкви св. Івана Христеїля в Ньюарку. До участі в об'єднаних хорах запрошені також усі співаки, які й не є членами будь-якого хору, але бажали б своїм співом причинитися до звеличення нашого Князя Церкви. Програма відвідин Блаженнішого Верховного Архiepіскапа в Нью Йорку ще з точністю не устійнена, але передбачається можливість двох Святых Літургій, одної під вільним небом і одної в катедрі св. Патрика, із співом для цієї мети об'єднаних хорів метрополії.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ВІДБУВ У ШІКАГО 15-ТУ КОНВЕНЦІЮ, ПАНІ ПУШКАР ПЕРЕОБРАНА НА ГОЛОВУ

Шікаго. (М. Д. — телефоном) У п'ятницю, суботу і неділю 5-7 липня 1968 тут в готелі Конрад Гілтон відбулася 15-та з черги крайова конвенція Союзу Українок Америки, в результаті якої пані інж. Стефанія Пушкар була переобрана на голову цієї заслуженої центральної організації українського жіноцтва в Америці. В конвенції взяли участь делегати Відділів СУА не тільки із східних та середніх статей, але й віддалених, як Каліфорнія, Арізона, Флорида та ін. Підготували Конвенцію дуже дбайливо Конвенційний Комітет, що його очолювала пані Любомира Шандра, яка й відкрила конвенційні наради, вітаючи привітну на конвенцію довголітню попередню і тепер почесну голову пані Олену Лотоцьку, голову пані Пушкар і Голову Управу та делегатів, репрезентативів організації і гостей. В дальшому обрано Президію Конвенції з пані ред. Лідією Бурячницькою, як головою та д-р Іриною Падох і пані Анастасією Воєкер, як її заступницями. Про діяльність СУА впродовж трьох років від попередньої конвенції згадувала пані Пушкар. Праці Конвенції проходили крім пленарних сесій, в трьох комісійних панелях: 1. англомовною

панелі про підтримку боротьби за права людини тут і у світі (з участю двох панелісток з американських жіночих організацій), 2. панель молодечих Відділів СУА про роль молодшого жіноцтва в СУА та 3. дискусійний панель про напрямки дальшого розвитку СУА. У програмі Конвенції відбувся також репрезентативний бенкет, під час якого головну промову виголосив президент Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців та президент Комітету Українців Канади о. д-р Василь Кушнір. Бенкетом провела пані Оріса Гарасовська. Під час Конвенції в окремих кімнатах була виставка образів мистців Володимира, Оксана і Юрія Мошинських та виставка жіночої творчості. Виставку відкривала пані Рома Туряньська. З нагоди конвенції появилася пропам'ятна книжка під загальною редакцією Любомири Денисюк та в мистецькому оформленні Оксани Мошинської. До Головної Управи СУА на нову трічницю каденції були обрані, крім голови пані Пушкар, три заступничі голови: пані Лідія Бурячницька (Філадельфія), пані Анастасія Воєкер (Дітроїт) та пані Софія Крупка (Шікаго). На секретарку СУА обрана пані Осипа Грабовенська.

Джансон обіцяє Середущій Америці допомогу на нарадах президентів в Сан Сальвадорі

Сан Сальвадор. — 6-го липня президент Джансон прибув на наради президентів п'ятиох американських держав в Центральній Америці: Гватемалі, Сальвадорі, Гондурасу, Нікарагуї і Коста Ріка. В Сан Сальвадорі вітали американського президента десятки тисяч осіб. Це ентузіастичне привітання захмарили гурти лівих студентів, які кидали яйцями й червоною фарбою на авто американського президента, коли він їхав з лави до міста. На лавовищі зібралися президенті Сальвадору — Фідель Санчез Гернандес, Гватемалі — Хуліо Сезар Мендес-Монтенегро, Гондурасу — Освальдо Лопез Арелляно, Нікарагуї — Анастасіо Сомоза Дебайлі і Коста Ріки — Хосе Х. Тресох. Президент Джансон відповів на привітання промовою, в якій сказав, що „об'єднання справою бути або небути для

кожного громадянина цих держав і для майбутнього покоління“. Президент зазначив, що ЗСА зі щирого серця підтримують цю інтеграцію в Центральній Америці та допоможуть фінансово, щоб її здійснити. ЗСА дають \$30 мільйонів до Центрального Американського Банку Розвитку і \$35 мільйонів індивідуальних позичок для заінтересованих держав. Крім цього ЗСА дають 8 мільйонів шкільних підручників та 250,000 підручників для вчителів. Та президент Джансон підкреслює, що американська допомога не допоможе, коли самі ці держави не матимуть волі самі собі допомогти. Пізніше на спільних нарадах схвалено спільну Декларацію, в якій президенти стверджують, що багато вже зроблено для економічного об'єднання Центральної Америки, але ще більше треба зробити.

СССР злагіднив свою закордонну — загострив внутрішню політику

Москва. — Ніби-то більш компромісова політика супроти Америки та водночас загострена політика супроти всіх ніби-то відхильників від комуністичного догматизму, і зокрема, супроти всіх неросійських „республік“ СРСР — це компроміс, що його осягнули в своїй закулісовій боротьбі суперницькі групи кремльської верхівки — твердять московський кореспондент „Н. П. Таймс-у“ Пітер Грос в кореспонденції до цього щоденника 7-го ч. м. Совєтський уряд посилив свій „критичизм супроти так

званих націоналістичних тенденцій в республіках від Молдавії до Узбекистану“. „Буржуазні пропагандисти“ буди-то в якійсь республіці „політично незріліх“ громадян закликає підслухання їх націоналістичних почуттів та звернення їх проти Совєтів, Московський центр скріпив свою „ідеологічну кампанію“ супроти всіх тих, які в неросійських „республіках“ підкреслюють свій власний національний розвиток та поменшують вартість єдності совєтської держави“. Названий американський кореспондент наводить на приклад тільки Узбекистан і тамошню московську русифікаторську політику, яка намагається зменшити роль мови, як „міжнародну мову“, що „грас велику роль у взаєминях між народами світу“.

В заміну за таке загострення внутрішнього курсу — совєтські правителі підписали давню схвалену і ратифіковану консулярний договір з ЗСА та погодилися на переговори про обмеження нуклеарного зброєння.

СВОВОДА

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік \$12.00; на пів року \$6.25; на три місяці \$3.25. В Джерсі Сіті і закордоном: На рік \$14.00; на пів року \$7.50; на три місяці \$4.00. Для членів UNA, членів і членок — 65 центів місячно. За кожною зміною адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право втручання в матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Краща чи гірша ситуація

В останніх тижнях сталося кілька подій, які вказують не на відпущення міжнародної ситуації. Започатковано Паризьку конференцію, безпосередній офіційний розмови між Північними В'єтнамом і 3-днісними Стейтми. Правда, вони поки що обмежуються взаємними обвинуваченнями, але це хоча б перша прогавна стадія розмов, і обидві сторони, очевидно, знайдуть вихід, який «вартує їх обличчя», і дозволить їм перейти від полеміки до діла. Підписано договір проти поширення атомової зброї і у Вашингтоні та Москві проголошено, що ЗСА і СРСР рішили розпочати переговори про обмеження атомового зброєння. Правда, підписання договір не має великого практичного значення і заповіджені нові переговори не ворожать по-важного реального вислідку. Все ж — це нові наскрзи прояви «співіснування». Промовчання совєтських пропагандистів апаратом скоплення американського літака з 214 воїнами, що летіли до В'єтнаму, вказує на те, що Москва так само не хоче чути тієї Ілюзії «співіснування».

Але водночас читачу у такому авторитетному журналі, як «ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт» з 8 липня ц. р.: «Совєтські лідери Брежнєв і Косігін, які свого часу лагідно муркотіли, стають знову злосливими, приймаючи «тверду лінію» всередині й називаючи російської імперії. «М'яколітві» в ЗСА і оптимісти в Східній Європі, які запевняли, що СРСР змінився, повинні зредувати той свій погляд». Очевидно: зростання поліційного режиму в СРСР, нові лайки проти Західної Німеччини, незмінна ставка на армію і ворожнеча проти Ізраїлю, посилені кампанії проти американських закордонних військових баз під кришкою «роззброєння» — виправдують твердження названою американського журналу. Нї в одній актуальній міжнародній політичній справі Москва не виявляє ознак відступу від агресивних позицій.

Совєтська політика завжди засакувала світ несподіванками. Вони радше тактичного порядку, бо суть політики, політичних цілей і настанови Москви не змінюється. Чи Москва рішила тепер шукати нової «передиски» — побачимо на її ділах.

Побажаний відомин

Найновіші події в Україні, включно з закритими судами, вже знайшли досить широке наслідження в американській та світовій пресі. Українська проблема, як проблема однієї з найбільших кількісно поневолених націй, знаходить більше й більше зрозуміння у західному світі. Неодовго 14-й телевізійний канал у Вашингтоні присвятив цілу годину на пересилання панелю - обговорення за українською темою — з гострим засудом імперіалістично-російської суті СРСР. Починаний і серйозний журнал «ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт» у числі з 8 липня, в огляді «Комуністична Європа», доміє мільйонів американців ствердження, що в СРСР тільки дещо більше як половина населення є росіянами, а майже 100 народів і народностей не користуються національними правами: «Іх пригнічував раніше царизм, і їх ніколи не звільняли з неволі червоної». Журнал пише: «У національних «республіках», в Україні, Латвії чи Узбекистані кожний прояв стремління до незалежності розглядається Кремлем, як зрада і відповідно трактують». У журналі згадано про засудження українських інтелектуалів. Увагу до безпідставно засудженого В. Чорновола та інших діячів культури виявляє відома американська організація Міжнародна Амнестія. У листі з 26 червня ц. р. її ексекютивний директор Пол Лайонс повідомляв, що Міжнародна Амнестія вже вистала пакунки для декількох українських в'язнів у Мордовії, але ми не одержали жадного підтвердження, що їх в'язнено звільнили». У листі сказано, що «ми, звичайно, ї надалі будемо добиватися для в'язнів людських умов».

Самий факт створення СКВУ, участь української делегації в Міжнародній Конференції Прав Людини в Тегерані, відповідні листи й інформації від УКА та інші заходи, а найголовніше — сміливі виступи самих українців на батьківщині проти народолюбної практики окупаційного режиму починають давати важливі наслідки.

Мих. Калинський

РОСІЯ — ЗАГРОЗА ДЛЯ ВСІХ НАРОДІВ

Куритба. — Видатний бразильський совєтознавець Нікола Боєр в провідному часописі «О Естадо де Сан Пабло» перше, ніж перейти до викладу теми, куди прянують московські провідники, у своїй великій статті «Народи втрачають батьківщину» перестерігає тих, на кого роззявлена паща московського імперіалізму.

З фактичним розладом Французької і Британської імперій, — пише Нікола Боєр, Москва вирішила заступити їх обох у світових мірилах. Тож коли довіз Російська імперія зростає виключно на континенті, підкорюючи одну за другою суверенні країни, то тепер вона зазіхає на заморські держави. От у цьому лише, в способах «зростання» імперії, в способах загарабів чужих територій і полягас різниця між царською й комуністичною Москвою.

З поміччю нової техніки, головним чином авіації, морської флоту, а також далекоюдіючої зброї Москва плянує не тільки ступити крок за кроком вперед, а й «стрибати» навіть через те, що підкорені країни, сподіваючись привести їх, у належний вигляд» пізніше.

Російський царизм русифікував аристократію підкорених Московію народів, разом з тим надаючи їй широкі права та матеріальні блага. Подібне робиться й тепер — русифікується «нову клясу» — партію, відтак державно-управляючий апарат, а той, в свою чергу, аж з шкери лізе, денационалізуючи підлеглі йому маси населення. В СРСР ідеологія комунізму перетворилася в державну великоросійську расію. Конкретно становить там таке: формально з диктатура пролетаріату, яку здійснює не робітництво, а партія, а це вірніше й кожночасні вожді; диктатура та провадяться в інтересах держави, тобто великоросійської расії, отже, в дійсності існує диктатура росіян над неросіянами.

У Совєтському Союзі неросійські нації фактично позбавлені можливостей розвиватися. За своїх історичних територій, к у л ьтвувати свою мову, підносити свою національну культуру, вивчати свою історію. Замість цього, їх молодь переселяють в інші країни і змішують там з різноманітними населеннями, що вже в наступній генерації видалася себе, «русских людей». Переселення до теренів неросійських націй переважно росіян, встановлення повної зверхності російської мови над місцевою, «зближення» місцевої культури з російською, піднесення «на щит» того історичного періоду, який прийдено тим чи іншим неросійським народом у московському окупаційному ярмі, визначення всього СРСР як «батьківщини» для кожного неросійського народу, а Москві як всеосяжною «серця» і «столиці», Москва позбавляє власних історичних батьківщин кожних неросійських націй.

Нікола Боєр в іншій статті, але нічого не скаже про голод у себе вдома. Гвинтик виїде з торми і відразу ж напіше, що він там не сидів, ще й вазве брехуню того, хто вимагав його звільнення (як це зробив Остап Вишня). Гвинтик буде стріляти, в кого звелать, а потім по команді боротись за мир. І останнє, найважливіше: після перетворення людей на гвинтики можна безбачно вводити яку завгодно конституцію, дати право на що завгодно. Цілий фокус в тому, що гвинтику навіть не приїде в голову думка скористуватись цим правом.

Не дивно, що гвинтика посилає афішувати, виставляти як ідеал. І це не історія, це дійсність. Десь в шкільному коридорі учні зачитують Симоненковим: «Ми не безліч стандартних „я“, а безліч всесвітніх різних», а поряд на стіні стандартне ладзидло, вивішене вожаків, розповідь про пішовку, яка врятувала телят під час пожежі. Все охопило полум'я, дах ось-ось міг обвалитись, але вона виганяла телят. І коли б піонерка загинула, гвинтика не побачили б у цьому чогось неоромального, навпаки, виставили б цей випадок як взірць для інших.

В суспільстві гвинтиків закон, що охороняють тигрив і удавів від браконьєрства. «Гуманізм» дійшов до того, що навіть посадили в тюрму людей за вбивство лебедя Борьки в Москві. Можна сподіватись, що гуманізм колись поширяться і на людей. Але доки життя піонерки ціниться менше, ніж життя теляти, лозунг «Все для людини, все для блага людини» всерйоз не можна приймати. Цінність особистості усвідомлюють тільки там, де вона вважається не повторним, окремим. Там, де вона перетворена на гвинтик, деталь, яку можна замінити іншою, цінність людини вимірюється її мускульною силою. Гуманізм в такому суспільстві сприймається як фальшиве гасло, що не має нічого спільного з дійсністю. Теля — це ма-

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ НА ПРЯШІВЦІНІ

(УІВ, Рим). — Останнім часом дуже поживалося українське релігійне і національне життя на Пряшівщині, цій з Лемківщиною найдавнішій на захід висушеної землі українського поселення.

Організаційне оформлення національної української свідомості дуже нове, постало щойно в двадцятих роках, натомість церковне наслідок вже понад півтора століття, хоч може й не завжди з виразним обличчям.

Українське на селення Пряшівщини від давніх часів було включене до Мукачівської єпархії і разом з усім закарпатським населенням діляло долю під тяжким надмірним ярмом. Щойно у 1816-18 роках 193 західних парохій з 150.000 вірних включено з цієї розлогої староринної Мукачівської єпархії і створено нову з осідком у Пряшіві. Рядив нею до 1841 року перший пряшівський єпископ Кир Григорій Таркович. По першій світовій війні, з новим розподілом закарпатських земель Пряшівська єпархія пережила важкі часи. Від 1922 р. до 1926 р. завідував нею український єпископ у Югославії, Кир Діонісій Наряді, аж доки не призначено 1926 року нашого рідного владика для Пряшівки Кир Павла Гойдиша, ЧСВВ. 1947 року одержав він це спископатрошника, також українця, в єпархії Кир Василь Гопка. Тоді ця єпархія налічувала 240 парохій і понад 300.000 вірних.

Як відомо, в Чехо - Словаччині Католицька Церква була роками пригнічувана «сталінським» режимом цієї країни, а справами католицького духовенства в дійсності завідував комуністичний орган під назвою «Рух священиків миру» під проводом екскоммунікованого священика й комуністичного міністра здоров'я Плойгара. Останній конгрес цього «руху» відбувся 15 лютого 1968 року. На тому конгресі згаданий священик Плойгара знову почав атакувати кардинала Берана і всіх тих, що залишилися вірними Апостольській Столиці. Але встав один з прихвильних священиків на ім'я Володимир Рудольф і відважно сказав: «Досить уже того! Ваш рух з тільки інструментом зовнішніх політичних кругів і ніяк не репрезентує ані чехословацького клиру, ані Католицької Церкви цієї країни. Вже час, щоб ми той рух зовсім змінили». Його слова

ска перебрала в свої руки контролю в головних штабах армії згаданих країн. Арабські лідери не розуміють того, що Москва допомагає їм не з почуття солідарності, а з бажання встановити над ними країнами свою владу.

Старі й нові керівники Російської імперії однаково були і з задивлені в її всевітність, для оглядення чого працювали й працюють ці покоління в покоління. Зміна режиму в Росії з білогою червоною тільки посилювала московський імперіалістичний потягнення.

Завдяля, в Чехо - Словаччині йде намагання тепер привернути цілі Католицької Церкви, отже й Церкви східного обряду, права, за перед двадцять років. Зокрема, багато про це говориться тепер на Пряшівщині. Однак, ця справа ускладнена тою обставиною, що ліквідація «Греко - Католицької» Церкви, як її там далі називають, відбулася саме тоді, коли розвивалася поселена українська, а рівночасно впроваджувався строгий комуністичний режим. Серед простодушних ці рівночасно процесі дещо асоціювалися, і тепер декому тяжко погодити привернення прав Греко - Католицької Церкви з українським характером громадського життя та з новим, зміненим устроєм. Тому там тепер усунути звичайні терміни: «Українська», «русини» чи «греко-католики», розуміючи їх то як синоніми, то як вияви різного світогляду цих самих людей. Навіть термін «словак - греко - католик» уживають в різній значенні, від-

кріснооснова, в порівнянні з його духовне начало (що міститься в понерії) з жагюдою надбудовою. Теля — це готова пролукація, піджерка — своєрідна сировина, що зветься трудрезерви. В часі лудожерства ця піджерка, без сумніву, цінна була б дорожче: вона була б первинним матеріальною цінністю, поряд з телям.

В «Ізвестиях» була «всепитательная» стаття про кочегара. Паровоз, який відвіз дитя у Фінляндію, на фінській станції вишшов з ладу, і треба було гасити топку, щоб відремонтувати його. Але кочегар вирішив «покажет фіннам роботу»: викотати ремонт при негашенні топці. Тобто кочегар вирішив те, що йому «поради» опікуни, які дбайливо супроводжали його за кордоном, щоб не заблудитись. Газета, щоправда, забула про це написати. Як би там не було, топку не гасили, і кочегар виконав ремонт з ризиком для життя. Фінни були вражені, як пише газе-

носки його деколи й до українців Пряшівщини.

Ті цікаві прояви можна ясно спостерігати у пряшівській пресі: у часописі «Нове Життя», що 18-й рік викопить двічі на тиждень, у місячнику «Дружно Вперед» чи в літературних журналах «Дукля». Всі ці публікації редаговані українською мовою, містять статті дуже цікавого змісту. Одною з головних проблем, якою займаються там тепер, є відновлення Української Народної Ради Пряшівщини, що її зліквідовано у 50-их роках. Культурним життям Пряшівщини керує тепер Культурний Союз Українців Трудящих Чехо - Словаччини, що має свої відділи до всіх більших міст українського поселення.

У столиці Чехо - Словаччини, у Празі, живе коло 4.000 українців, які також зорганізували свій відділ Культурного Союзу (Kulturni svaz ukrajinskych pracujucich, Praha 1, post. schr. 242, Czechoslovakia). Там гуртується багато інтелігенції, як з Пряшівщини, так і з інших околиць Закарпаття, чи взагалі з України. Вони радо навізали б культурні зв'язки з іншими українськими центрами науки та видавництвами, щоб могли обміняватись чи просто одержувати наші видання. Так то ця зовсім країна на захід частини української Східної Землі, Закарпаття, хоч останньою пробудилася до свідомого життя, розвивав його, не звважаючи за найтяжчі труднощі.

Зокрема доходить до нас потішачі вістки про церковне життя Пряшівщини. Відважний клир колишньої Греко - Католицької Церкви на Пряшівщині чекав тільки на слушний момент, щоб заявити свою вірність Апостольській Столиці. І в квітні цього року цей сподіваний момент надійшов. Як подас офіційний орган чехословацької компартії «Руде Право»: «В останньому місяці колишньої греко - католицької священства і миряни стають знову активними. В Кошицях 135 священників створили Акційний Комітет, який у своїй резолюції помагається знесення і ануляції рішень «Пряшівського Синоду» з дня 28 квітня 1950 р. Рівночасно вони домагаються легального відновлення Греко - Католицької Церкви і повернення її церков та парохій».

Від того часу число повернених священників зросло вже до двох сот. Вони всі гуртуються коло Преосвященного Кир Василія Гопки, який зокрема вчасно впроваджував строгий комуністичний режим. Серед простодушних ці рівночасно процесі дещо асоціювалися, і тепер декому тяжко погодити привернення прав Греко - Католицької Церкви з українським характером громадського життя та з новим, зміненим устроєм. Тому там тепер усунути звичайні терміни: «Українська», «русини» чи «греко-католики», розуміючи їх то як синоніми, то як вияви різного світогляду цих самих людей. Навіть термін «словак - греко - католик» уживають в різній значенні, від-

кріснооснова, в порівнянні з його духовне начало (що міститься в понерії) з жагюдою надбудовою. Теля — це готова пролукація, піджерка — своєрідна сировина, що зветься трудрезерви. В часі лудожерства ця піджерка, без сумніву, цінна була б дорожче: вона була б первинним матеріальною цінністю, поряд з телям.

В «Ізвестиях» була «всепитательная» стаття про кочегара. Паровоз, який відвіз дитя у Фінляндію, на фінській станції вишшов з ладу, і треба було гасити топку, щоб відремонтувати його. Але кочегар вирішив «покажет фіннам роботу»: викотати ремонт при негашенні топці. Тобто кочегар вирішив те, що йому «поради» опікуни, які дбайливо супроводжали його за кордоном, щоб не заблудитись. Газета, щоправда, забула про це написати. Як би там не було, топку не гасили, і кочегар виконав ремонт з ризиком для життя. Фінни були вражені, як пише газе-

носки його деколи й до українців Пряшівщини.

Ті цікаві прояви можна ясно спостерігати у пряшівській пресі: у часописі «Нове Життя», що 18-й рік викопить двічі на тиждень, у місячнику «Дружно Вперед» чи в літературних журналах «Дукля». Всі ці публікації редаговані українською мовою, містять статті дуже цікавого змісту. Одною з головних проблем, якою займаються там тепер, є відновлення Української Народної Ради Пряшівщини, що її зліквідовано у 50-их роках. Культурним життям Пряшівщини керує тепер Культурний Союз Українців Трудящих Чехо - Словаччини, що має свої відділи до всіх більших міст українського поселення.

У столиці Чехо - Словаччини, у Празі, живе коло 4.000 українців, які також зорганізували свій відділ Культурного Союзу (Kulturni svaz ukrajinskych pracujucich, Praha 1, post. schr. 242, Czechoslovakia). Там гуртується багато інтелігенції, як з Пряшівщини, так і з інших околиць Закарпаття, чи взагалі з України. Вони радо навізали б культурні зв'язки з іншими українськими центрами науки та видавництвами, щоб могли обміняватись чи просто одержувати наші видання. Так то ця зовсім країна на захід частини української Східної Землі, Закарпаття, хоч останньою пробудилася до свідомого життя, розвивав його, не звважаючи за найтяжчі труднощі.

Зокрема доходить до нас потішачі вістки про церковне життя Пряшівщини. Відважний клир колишньої Греко - Католицької Церкви на Пряшівщині чекав тільки на слушний момент, щоб заявити свою вірність Апостольській Столиці. І в квітні цього року цей сподіваний момент надійшов. Як подас офіційний орган чехословацької компартії «Руде Право»: «В останньому місяці колишньої греко - католицької священства і миряни стають знову активними. В Кошицях 135 священників створили Акційний Комітет, який у своїй резолюції помагається знесення і ануляції рішень «Пряшівського Синоду» з дня 28 квітня 1950 р. Рівночасно вони домагаються легального відновлення Греко - Католицької Церкви і повернення її церков та парохій».

Від того часу число повернених священників зросло вже до двох сот. Вони всі гуртуються коло Преосвященного Кир Василія Гопки, який зокрема вчасно впроваджував строгий комуністичний режим. Серед простодушних ці рівночасно процесі дещо асоціювалися, і тепер декому тяжко погодити привернення прав Греко - Католицької Церкви з українським характером громадського життя та з новим, зміненим устроєм. Тому там тепер усунути звичайні терміни: «Українська», «русини» чи «греко-католики», розуміючи їх то як синоніми, то як вияви різного світогляду цих самих людей. Навіть термін «словак - греко - католик» уживають в різній значенні, від-

З НАШИХ ВУДІВ

ПРОБЛЕМА МАЛОЇ ІРЦІ

Авторів цих рядків здавалось, що він уже повністю ачерпав календарну тематику, що тієї дразливої теми не треба й не варто більше зачіпати. Тим часом останні відомості Союзівки довели, що так воно не є, що календарна криза існує перманентно, а то й криза ширша, так би мовити, аспекти, стає проблемою не лише батьків, але й дітей!

Ірця з Шикаго — це моя добра знайома, а то й, можна сказати, любов з давніх років. Уперше я зустрів її на Союзівці, коли їй було всього три роки. Та вже тоді вона виглядала на дуже серйозну дівчинку. В «старому краю» про таку дитину казали: «Говорить, як старець!» Тепер же, коли Ірця піросла і стала ученицею другої класи народної школи, вона ще більше сповнажилася — стала особаю з проблемами.

— Я маю проблему, прошу пана, — призналася мені Ірця по дорозі до басейну. — Бо моя мама святкує за новим календарем, а тато за старим. А я люблю однаково маму й тата і не тоді б робити між ними різницю. Ї, еправді, годжу до церкви з мамою, але часом хочеться піти і з татом, за його календарем. Але в останньому часі в школі так багато завдань вчитися, що в мене часу немає два рази святкувати!

Свідомий того, що до рідних і календарних справ не варто втручати сторонні люди, я не забрав слова в цій замовтій афері, лише зафундував Ірці трускавкове морозиво, щоб хоч трохи осолодити їй гірку дитячу долю, спричинену календарним розбратом.

Проте, ні фунт морозива не розв'язав проблеми, яку має панна Христя, до речі — теж з Шикаго, що працює секретаркою в канцелярії Союзівки, а в університеті студіює німецьку мову. В панні Христі виходить ця проблема найявніше: у неї тато заявився за новим календарем, а мама — за старим. Але на цьому не кінець морію: тато, талісманський публіцист, автор відоміх статей на політично-соціологічні теми, любить теж час від часу зачитувати у «Свободі» календарну тематику.

— З деякою часом, — каже панна Христя, — я з останнім беру до рук «Свободу», щоб не допасти на такову статтю в котрій він критикує календар моєї мамі! Можу й тому, щоб не три-можити своєї крабкої долі, з деякою часом тато перестав помішувати свої статті у «Свободі». А шкода, бо автор цих рядків належав до науважливіших його читачів.

Іскер

З ВІДГУКУ ПРО ПОВІСТЬ «РОДНА»

Видавництво «Маяк» випустило історичну повість з княжих часів в Україні, «Родна» М. Смоленчука, назву якої взято з назви історичного замку. В рецензії з 28 червня сказано, без зазначення, якою мовою випущено твір: «Вся повість проймає високим духом патріотизму. Любова до рідної землі перед лицем смертельної небезпеки об'єднала і смердів, і втичків, і замогилі грядів, і пастухів, і цецців, які ладні вмерти в лютій січ, ніж скоритись ворогові».

Він не зможе поставити експеримент, він має справу з абстрактцією. Після програної війни з Японією в 1894 році китайці прийшли до висновку, що причиною невдачі була... заміна луків кремінними руйнівниками. Ім доводилося, що причина... з повною придатністю особистості, яке привело до застосування в матеріальному виробництві, але показати їм це, точно, з математичною точністю, ніхто не міг. Недаремно Шоу писав: «Головний урок історії полягає в тому, що люди не беруть від історії ніяких уроків».

(Далі буде)

Валентин Мороз

РЕПОРТАЖ ІЗ ЗАПОВІДНИКА ІМЕНІ БЕРІ

(8)

Всі осуджують злочини фашизму проти єврейського населення. І преспокойно ходять по могильних плитках з єврейських цвинтарів, що ними встелено тротуари багатьох міст. Тротуари викладають німці — це правда. Проте німців давно нема, а по окремих іменах померлих досі ходять у дворах львівської та івано-франківської в'язниць. Ходять до центри кандидатів наук Івано-Франківського педінституту. І коли до цього часу хтось встиг захистити докторську дисертацію — то по людських іменах ходять професори. У дворі інституту до мого арешту лежала купа плит про запас. Їх розбивали і використовували на господарські потреби. Розбивали під-

акомпанімет лекцій з естетики і філософії. Так буде доті, поки згорі не поступить наказ обуритися варварством німців і спорудити пам'ятник з цих плит. А до цього їх можна зневажати.

Гвинтик — виразний ідеал кожного «тоталізатора». Слухняний табун гвинтиків можна наректи парламентом, вченою радою — і з ним не буде ніякого клопоту, ніяких несподіванок. Гвинтик, якого наречуть професором чи академіком, ніколи не скаже нічого нового, а коли вже здивує, то не новим словом, а блискучиною зміною своїх концепцій на протязі доби. Табун гвинтиків можна наректи Червоном Хрестом — і він буде підраховувати калорії у Аф-

еріально-технічна база, нершооснова, в порівнянні з його духовне начало (що міститься в понерії) з жагюдою надбудовою. Теля — це готова пролукація, піджерка — своєрідна сировина, що зветься трудрезерви. В часі лудожерства ця піджерка, без сумніву, цінна була б дорожче: вона була б первинним матеріальною цінністю, поряд з телям.

В «Ізвестиях» була «всепитательная» стаття про кочегара. Паровоз, який відвіз дитя у Фінляндію, на фінській станції вишшов з ладу, і треба було гасити топку, щоб відремонтувати його. Але кочегар вирішив «покажет фіннам роботу»: викотати ремонт при негашенні топці. Тобто кочегар вирішив те, що йому «поради» опікуни, які дбайливо супроводжали його за кордоном, щоб не заблудитись. Газета, щоправда, забула про це написати. Як би там не було, топку не гасили, і кочегар виконав ремонт з ризиком для життя. Фінни були вражені, як пише газе-

Шатають барани в ряд бшукру для них дають сами барани.

(Брехт)

ОРГІЯ НА РУНАХ ОСОБИСТОСТІ

Один розумний інженер на питання, чому він став інженером, а не, скажімо, мислительом знавцем, відповів: «Тут менше іксів». В цьому принципово різниця між так званими точними науками і гуманітарними, що стоять одуманою ногою на площині логіки, другою ж — на площині ірраціонального, поряд з мистецтвом. Так званий технічний інтелект, твердо впевнений, що філософія «займається дурницями», «переливає з пустого в по-

